

הלוות ציון סימן טו

טטו אם להטייר ציצית מפוגד לבעג' ודין נקרע הטלית, וכן ו' סעיפים:

שער תשובה

אינו חיב אלא מדרגן. עין עית סקג שדרקי מגאנין: (7) ולא מן
אינטיליאת אחר. עבה"ט. וכ' בברבי' בשם השובת קדולים ואסטלו מחרש לחיש פקר,
ע"ש: [כ] בפָּנֶיךָ בְּרַבְּרִי' בְּשֵׁם תְּשׂוֹבָת מִהְרָי' מוֹלְכָה וּמִהְרָי' (8)

באור הלכה

עכברה, וכוראלפן ביסמן כה סיך כו באנדרטקה. ואם-כן כי נפי בענינה, יין שפטנער בליבשטו אסרו דוג'ל,תו קרי מזות איצ'יז שלו בא בענינה עלייה, ומיצ'יזה שולחן שולחן וורי. ואס-קיה מהז אוניא זונא זוניא קפזעה: אוניא זונא זוניא זוניא קפזעה:

א (א) **ולתנָתֶם י' כו.** אפללו (ה) משליחת קרש לטלית קרש, וככל-שהן משליחת י' שנ שופר להתריר ולתנעם בטלית קרש שרווחה ללבשו ולקנס בו המזונה. גם אפללו (ג) משליחת קדרול לטלית קדרון, שטליחת קדרול וטליחת קדרון שרווי. אבל אין להתריר אציזית משליחת של לדול ולקנס (ג) בטלית של קדרון, דהיינו רוכ מקדרון⁽²⁾. ובפרקי נגידים נספתק אס מקר להתריר אציזית משליחת של צמר לרקנס בטלית של שאר מניניו, להנפוקים לעיל ביטין ט עיר א דשא ר מניניו לאציזית אחרים להשריג, נכון להתריר ציזיזיון, אם לא באפנ הקברא ברשע-יר-קדרון: (ג) בטלית אחר. עין בפרקי נגידים שכתב דאמ מזוניים לו אציזית אחרים להשריג, נכון להתריר ציזיזיון, אם לא באפנ הקברא ברשע-יר-קדרון: (ג) בכרד אחר לא. כי יש אסור, שמקבה טלית של מצואה בחם, (ה) אם לא שטבלה הטלית, אז מקר להתריר ציזיזיון בצל גניין; או (ט) שרווחה למברן לנברן לא. כי יש (ט) לעשות מהטליה בגד שלם גורה ד' נפנות, אסור לךח ציזיזיון, (ט) אף שישן אל החשין יובל להשליל אציזית בעזמו אפללו גורה ד' נפנות, מקר לתלן. אבל אם ווואה למכור הטלית לישען, אסור לךח ציזיזיון, (ט) אף שישן וקסים כדי ליהרשים, או (ו) לשונפתק חות אחיד ולא נשאר בו אלא כדי עניבקה, ארכ'על-פי שעדין האציזית בש, ארכ'על-פי-יכן מקר להסיד ולחתת התחזקה שלמה. ודע עוד, דבמוקם שהאציזית הם שלמים וראויים להשתון לבגד אחר נלאפוקין (ו) אם הם רוכ עניבקה, יש (ו) מן קארכורנים שבחמי דיזהר להתריר הקשרים והפרקיות שלם ולא להפסיקן ולקרען, כדי שלם ייכלה אונן: וכבר אמרו חז"ל: לא ישפ' אדים מי בווע נאחים ציכין להם. והמי אדים כה: במקום שקשש בצעיר השוקה לתהרי, מקר לתקפם ואין באה מושט בל פשחתי, פין דאין עושא דרכ' פשחתי, ענן שם: (ט) בר חיבא. אפללו (ט) איינו צcole. עין במאג'אנ-אברוקס ברשע-יר-קדרון ג, ומכח מדבריו דזקאנ שנף שאין בו שעור שער שער קהעטף; ואיך דאסרו בגמרא אפללו אם הוא מחייב אספה על אספה, גם זה עדין אין בו שעור עטוף לדירה, אך אם קהה במקומתה שעור שער קהה בו כדי להעתף, מקר לרצף ווועו לתבגרו (ט) אם הוא מחייב עיל-בל-פנימ פליג עיל זה ואסר (ט), וכן משמע בעבושים וווער-הטמיים: (ט) עם האציזיות, ומכל שאר התבגר אין ציריך לתבגרו (ט). (ט) ווועקו אם קומע מפעה בעגולו, ונעשה בת ג' וגנטה מאייזיט, ציריך להתריר כל האציזית שלש אצבעות על שלש ואחר-כך ישיל בו ציצית, אבל אם גנערו מפעה בעגולו ונעשה בת ג' וגנטה קהה גמ' בין בת חיבא, בגיןו שלן גנערו מפעה הנט' בעגולו⁽⁴⁾, אבל אם קומע מפעה בעגולו ונעשה בת ג' וגנטה מאייזיט, ציריך להתריר כל האציזית ולטיחים מתקש אטר שעששית בת ד'. דאי לאו קהה קמי פעה ווועו העשי: (ט) בכרד אחר. אבל אם יקזה לתריר הנט' לתבגר שיקרע מלנו, אפללו אם גנערו מבקרי לאו נשפיטר ביל-הווא בחבורה, אין ציריך להתריר מפעה האציזית, ולא מפאלא מושט פעה ולאמן הטעון, פין דתחלת עשינו בכרד וזה קהה בכשרותו; וככל זה אם לא גנערת הנט' בת ג' בעות קעריה, וככ'יל ביטע-יר-קדרון ג, גם ווועקו אם הנט' ביטע-יר-קדרון ג פוקש שאין ביל-פנימ' ג' עיל ג', וכן סמוקע סעריך ד. כל זה הוא לדעתו של-לען-ערוקה⁽⁵⁾ וכמאנ-אברוקס ביטע-יר-קדרון ג, אבל חי'יל ביטע-יר-קדרון ג, אבל נפ'ק ביטע-יר-הטמיים: (ט) בכרד מאה-המינה, וכן פקק ביטע-יר-הטמיים: (ט) (ח) ובכ'יל חילך וכו'. אבל אם אין ביל מלך כדי להעתף, כמו שהוא שכיח בטליתות קטנים שלנו שפשטה חולק לשנים אין בכם שעור עטוף, נתבטל מוקע אט' הפוקות אציזית, (ט) ואם יקזה אט-רכך לוחו ולטבר מלך אסיד לתבגר או לאשא רתמייה, ציריך להתריר מתחילה כל האציזיות, ואחס חלק אחד בווער עטוף ואחד אין בו, אין ציריך לתבגר ווועו (ט) מהקלקן שאין בו, ואחר-כך ישיל בו מתחיש אחר שייח'רבו חילוקים י'חדו: (ט) אין בו וכו'. הרהציזית שגענשאראו אין שם פסול עליהם, פין דיחס בחרן קרי שעור עטוף⁽⁶⁾, עיל-בן אם יקזה יכול לזרך

שער הארץ

ה קרא"ש ר שם
ז רבנו יוחם ח נז'
וכן נתין דברי ר'ם
פרק א מהלכות
איימת בינו-

(ג) תוך שלשה אעכבות סמוך לשפט הנקה, איינו רשאי לחתפו; ופרש ר' שיישתיר מהות החקינה וייחנו וויסיף עליו שבעה חוטין לשם ציצית. *וילטעם זה, אפללו נברע כל-שהוא לא יתפרק. ולפי זה, טלית של אפר שצקערת תוך שלשה מפר לחתפו האזינא. דין דרך לחתף (א) בחרוני צבר. יובב עמך פרש, דעתמא (יב) מושם בדקיעתו תוך שלשה לית בה תורת ברך ובמאן קלילתה דמי; ואפיקעל-גב דתפרק, במאן דPsiק חשוב. (ג) וראי עבד בה ציצית לא פטרה לטלית. וולפרוש זה, אם נברע ונשתורי (יד) כל-שהוא, קשר. (טו) קויש אומרים, דלרבע עמך לא נפסל אלא ציציות שעשו בו בעת שתפרק, אבל אם אמר שתפרק החטיל בו ציצית, בשר. וירא שמיים (טו) יצא את בצלם (ו) הילא דאנפער: ה אם נברע (יח) מגוך שהחיצית פלווי בו (ו) ולמטה, אם קדם השלת ציצית לא נברע, שאותו ציצית היה שם בשעת נברע, בשר. *ואם נברע ונשחר ממנה כל-שהוא ותפרק ואחר

פָּאָר הַיְטָב

העשות. רהציצית שנשארו אין שם פסל עליים. אך ראשיו לעזותם בעציצית על כביפות קהדרים, או אם יראה יוצר לאוות החciתיה מפער אחור ולולעשות ציצית בו, אבל לא אזרף סקלק שצני הנקה מפה להלך קראושן. "ה, אלא אדריך לסתור פציצית מסקל סב' וו'oper ואח'כ' ג'שא ציצית מקרש ש' איזו טיב חתקה, רך ציציטה בה עץ ציצית על צד אחר מאותו חciתקה אפלו על קדור ומלפרטס כמו שזכה הפלחה ואני בזה ממש תולמי", הע, וען, וען טוטרין קא"ש; וה'א דלא אזרף איזו החות, סמ' א': "ויאי עבר בעד ציצית".

קע羞י. עברה ט. וכברכו^ט ה'כיא מושית נחבה בסקף שפתק ב'כחה ג' שיטור השני צייר השם כב' ח' שבחלק ה'אחד וו'תפערנו עם החלק השני וא'ח' בעש'ה שני צייר חרותות, גם ה'ב' ח' מזקה לסתור בכהה ג'. ו'וכרכ'ם צ' לעזת ק'ח' ק'נה, ו'צ' ע'גנ'ך ספֶר שם:

ו'תהייה בראשונה, משומ דה'צית שונ'ה בחלק בשני ה'צית נ'בשלה ו'קי תוי
בחלק ס' ד'קון ב'ג' ב'ג' א'חר ק'ד', ט' ז'. ו'ז' ח' ג'ור ש'צ'ריך ב'גד' צ'ח'ר א'פל'ן
ד'ס'ג'ון ק'ט'ום ה'ק'ח' ה'צ'ו'ן כ'מ'פה. ו'ט' ח'ולק ע'ל'יו, ע'ש. וב'ס'ב'ר' פ'ר'יר' א'מן א'ז'ן
ד'ס'ג'ון: (ט) ח'ו'נ'י א'מן. א'ז'א' ב'ש'א'ר ק'ט'ל, ע'ש. ו'ב'ס'ב'ר' פ'ר'יר' מ'ינ'ין א'ין
ר'ל אל' א'פל'ן ק'רש'ם לא'hor ש'פֶר, לא' פ'ס'ה ל'ט'ל'ל, ד'ק'אנ'ן ד'פ'ס'ק ח'ש'ב, כ'ה'
ד'עת' ג' ז' ו'ט' ח'ולק על' הב' ו'ת'ב' שא'נו נ' ד'עת' ד'ר'א' ע' ו' מ'דו' ב'ה'

אשנה ברורה

אָנוֹתָה שְׁמִינִי חֲקִיקָה מַבָּדֵל אֶחָר וְלֹשֶׁנָּו צִיּוֹת הַדְּשִׁים עַל הַכְּנָפָשִׁים, וְגַם־שָׁנָן שִׂיכָול לְעַשּׂוֹת מִן הַכְּנִיצִית שָׁלָם, דְּקָנוֹ שְׁעַשָּׂה בְּצִיּוֹת עַל הַכְּנָפָות הַקְּדוֹשִׁים. וְאַם גַּזָּה לְחֶבֶר הַקְּדוֹשִׁים שְׁמַחְתָּלוּן נָן חָלָק אָנָּאָר אַמְּרוּךְ יְתִפְנָנוּ, וְאַם שִׁיטְפָּנוּ וְשִׁיטְפָּנוּ טַיְלָו בְּזִיּוֹת, רָאָם לֹא יַפְרֵר קָרְבָּנוֹת (ט). יְשַׁ אָקוֹרְטָם וְצָרָקָ מַתְּחָלָה לְתָמִיד תְּבִיצָת הַדָּתָן הַלְּקָבָרָה (ו), אַבְלָ (כ) רַב הַאֲרוֹנִים מַקְלִין וּסְכוּרִים דָּתָה בְּכָל מִשְׁעָה וְלֹא מִן הַשָּׁוֹן. אַבְלָ (כָּב) מַקְמָם טֻוב לְחַמְרִי אָלָא קָרְבָּן בְּכָל מִשְׁעָה וְלֹא מִן הַשָּׁוֹן. אַבְלָ (כָּכ) לְמַעְלָה מִשְׁלָשָׂה אַנְבָּעוֹת: יְכָל לְפָרוֹז רְשִׁיָּה בְּלֹא שָׁם אַין מִקְשָׂה אַנְבָּעוֹת, פְּנֵי סִמְן אֵיא, וְאַזְנֵי לְחֹשֶׁ שִׁיקְפָּהוּ לְצִיּוֹת, וְלְפָרוֹז וּבְעַקְרָם עִזִּיתָה, פְּנֵי סִמְן אֵיא, וְאַזְנֵי לְחֹשֶׁ שִׁיקְפָּהוּ לְצִיּוֹת, וְלְפָרוֹז וּבְעַקְרָם אַפְאָזָן אֵיתָה הַזָּרָת בְּגָד. וְאַפְּלוֹ (כָּג) אֶם הַבְּנָן הַהוּא נַקְרָעַ לְמִרְאֵי מַנְחָה הַבְּנָה עַם צִיוֹנָתוֹ, אַפְּלוֹ הַכִּי מַךְּרָה לְחַמְרִי הַכְּנָה, וְהַצִּיּוֹת קָשָׁר. וְהַטִּיעָה פְּלִילִג וּפְזָקָן דָּרְקֵיךְ לְחַמְרִי הַצִּיּוֹת מִן הַבְּנָן הַזָּהָר לְהַתְּמִילָה מִקְשָׂה תְּהִקְפָּה. וְשַׁ לְחַמְרִי, וְכָנְגַל בְּסֻעִירְקָעָן: (י) בְּחוּטִי צָמָר. אָלָא רַחֲמָה מִקְיָנִים, וּמְכָל יְוָדָם שְׁשָׁאָר מִינִים אַין פּוֹתְרֵן נַקְדָּחָן, אַם־כֵּן לֹא פְּקָרְבָּן מִן אַחֲרָה: (יְב) קְשָׂוָם דְּגָנָרָעַ וּכְבִּ. הַוָּא סְדִין (כָּה) אֶם לְכָבָחָה רַחֲמָבָה וְהַטְּלִילָה צִיּוֹת בְּפְתִיכָה זוּ, פְּסָלָה לְדִידָה, דְּקָרְבָּן מִן אַחֲרָה אָוּ לְחַמְרִי (ז) אַיִל עַבְדָּר וּכְבִּ. רַוְחָה לְמֹרֵר, אַפְּלוֹ עַשְ׈ה צִיּוֹת הַבְּנָה אֶם מַתְּחָלָה נַקְרָעַ לְמִרְאֵי מַנְחָה חֲבָרוֹ בָּהּ וּכְמָאָן דְּפָסִיק עַדְן קְשִׁיבָה אֶם מַתְּחָלָה בְּבִנְיָנִים, וְצָרִיךְ לְהַטְּלִילָם (ח). (כ) וְשַׁ מַחְמִירָן צְהָנָה וּסְבִּירָה לְהָוֹ מַפְסָלָה הַיּוֹנִים, וְצָרִיךְ לְהַטְּלִילָם (ט). כְּבָרָא לְהָוֹ (ט) דְּתִיְרָה חַשְׁבָּ חֲבָרוֹ, וְלֹא מַפְסָל אַלְאָ צִיּוֹת שְׁהִי כְּרָעָרָק וּבְכָבֵד כְּלָי עַלְפָא מַקְמָם לְצָאת יְדֵי דְּצָה קְרָאָשָׁהָ (כָּה) יְקָרְבָּרְתָּה הַבְּנָה מִלְּתָיִלְתָּה לְבָנָה מַתְּחָלָה חֲתָבָה שֶׁל בְּגָד שְׁלָמָה מַשְׁלָשָׂל עַל שָׁלָשׁ, מִשּׁוּם דְּבַכְמָה בְּכָבְדָּן לְפִי דְּצָה קְרָאָשָׁהָ, וְכָנְגַל בְּסֻעִירְקָעָן: (ט) הַכִּיאָ דְּאָפְשָׁר, אַבְלָ מַקְמָם לְזָהָר כְּרָעָה, וְבָשָׁלָה הַפְּרוֹ, וְאַם מַשְׁמָעָן לְזָהָר־עַל־

שער הצעיר

(ט) טיז ורשות-ההיכים: (ט) דרכו-משה ומגן-אברהם בטעון ג' והבדר-משה ומפיקת-השgle ושלוחן-שלמה ומפאר-פרך כי גנש-שר-שלום וארכזות-ההיכים: (למ') כן כתוב בארכזות-ההיכים: (לט) בקמרא בית-יוסף: (לט) מוקה בן משלהן עירוך אגא, וכן כתוב בקדמונא אברהם בטעון ג': (לכ) ארכזות-ההיכים: (לכ) טיז ורדר' קהים: (לכ) ארכזות-ההיכים: (לכ) בקמרא אברהם: (לכ) בית-יוסף והגער': (לכ) ארכזות-ההיכים: (לכ) בקמרא אברהם: (לכ) דרכו-ההיכים:

הַלְבּוֹת אֲזִיאָת סִימָן טו

כיאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק ט]

על-כן נוהגין לסתור בכל גנף מפשטливת חתימה של פג'ר שלמה משולש על שלש, מושם ובכמלה בגדים וכי שאללו הם חרשם ולש בנים ופינה תוך ג'.⁽¹⁰⁾

(10) והחוו"א (או"ח סי' ג ס"ק כא) כתוב שאין להחמיר בכך. ובספר שונה הלוות כתוב (סוף סי' כד), שהרעה לעשות יצית ולא חשש ופקופק, יוחmir לעשות כן.

[משנ"ב ס"ק יט]

והכלא קלא אפ' גנטין דקברת רב עמך עקר, וגם דתפירה חשיב חבורו⁽¹¹⁾.

(11) ולדעתנו זו מבואר, שאם נקראה הטלית למלחה משולש עצבעות מקצתה הבגד, הרי היא כשרה, אף אם אין מחלף הציציות. והחוו"א כתוב (או"ח סי' ג ס"ק כא), שבמקורה כוה פסולה הטלית מודאותית לאעת כמהה מן הראשונים, ולפיכך אין להקל אלא אם כן מחלף את הציציות לאחר התפירה.

[ביה"ל ד"ה ואם נרע]

ואם אין אקנה הוא לא פקפו מקדם כדי שיקחה שעור קשר אונדיל בשעת פשלת קציציה⁽¹²⁾.

(12) החוו"א כתוב (או"ח סי' ג ס"ק בג), שיתכן שכשר גם בנקע מן הנקב ולמיטה והטיל הציצית וחור ותפרה.

[משנ"ב ס"ק ט]

אבל ר' הקהווים מקלין וסוקרים דזה לא קוי בכלל מעשה ולאמן העשווי. ומכל מקום טוב להזכיר לכתה⁽¹³⁾.

(8) ואם לא נשאר שיעור עיטוף באחד החלקים, כתוב לעיל (ס"ק ז-ח) שכין שמיד בשנפסק הבודג נפללו הציציות, יש להתריר את הציציות מאותו החלק קודם שמחברים על ידי תפירה.

[משנ"ב ס"ק יט]

פסולה לדירה, וכן קמאן דפסיק אף שתפירו להכגד⁽¹⁴⁾.

(9) והחוו"א (או"ח סי' ג ס"ק יט וכ-כ) הביא את דעת רビינו ירוחם, שרבע ערמות ורשוי לא נחלקו כלל, אלא שישרשי כתוב את שם הדין, דהיינו שחוששים שהוא ישאיר מהות התפירה, ורק ערמות כתוב את פרטיה הדיני. ומשום כך כתוב, שניהם מודים שלא גורו אלא באופן שנקרא בולו, שאו התבטולו חותי הציצית וצריך ליתן חותם אחרים, אולם לא באופן שנקרא מקטנו, מושם שבמקורה כוה לא התבטולו חותי הציצית, ולא חוששים שהוא ישאיר מהות התפירה. לפניו הכתוב, שטלית של עמר שתפירה במיניהם אחרים, כשהרה אף דעת רב ערמות.

עד כתוב החוו"א שם (ס"ק יט), שאף אם נקראה הטלית כל שהוא, ועדין לא הטיל בה ציציות, הטלית כשרה, שאף על פי שבכיוור כוה היה מקום להושם שהוא ישאיר מהות התפירה לציצית, מימ' כיון שאין הדבר שכיח לא גורו בו רבנן.